

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 17 A 202/2019-36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2020, č. j. 17 A 202/2019-36, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 8. 8. 2019, č. j. KK/37/DS/19-3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2019, č. j. KK/37/DS/19-3, ve věci dopravních přestupků žalobce.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Sokolov ze dne 5. 10. 2018, č. j. 74616/2017/OPŽÚ/JASV-18, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti dne 25. 9. 2017 v 14:09 hod. při řízení osobního automobilu Ford Mondeo, reg. zn. XA, na silnici III/21217 v obci Bukovany, ve směru Dasnice-Sokolov, když mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h byla silničním rychloměrem RAMER 10 C naměřena rychlost 75 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 % (před odečtením 78 km/h). Žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 20 km/h, konkrétně o 25 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále byl tímto rozhodnutím žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit z nedbalosti dne 11. 10. 2017 v 11:47 hod. při řízení osobního automobilu Mercedes, reg. zn. XB, v obci Sokolov na ulici Tovární, když mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h byla silničním rychloměrem RAMER 10 C naměřena rychlost 56 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 % (před odečtením 59 km/h). Žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o méně než 20 km/h, konkrétně o 6 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla za uvedené přestupky podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b), § 37, § 46, § 88 odst. 1 a § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 3 600 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2019, č. j. KK/37/DS/19-3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že v nyní posuzované věci bylo žalobcovo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obou případech jednoznačně prokázáno. Žalovaný sice korigoval závěry správního orgánu I. stupně v tom smyslu, že jako přítěžující okolnost nelze hodnotit zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, nicméně dle něj nemělo toto pochybení správního orgánu I. stupně vliv na zákonnost uloženého správního trestu. Správní trest, který byl žalobci uložen (v polovině zákonného rozpětí), byl dle žalovaného dostatečně odůvodněn.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 17 A 202/2019-36, zamítl. Krajský soud konstatoval, že správní orgány dostatečně zdůvodnily neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu - návodu k obsluze, který shledaly nadbytečným zejména z důvodu již dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který žalobce nebyl schopen svými tvrzeními relevantně zpochybnit. Žalobce se snažil zpochybnit měření rychlosti u přestupku spáchaného dne 11. 10. 2017 s poukazem na existenci části pruhů krajnice na fotografii v místech měření, jelikož z pohledu služby Panorama na serveru mapy.cz se tyto pruhy nevyskytovaly. Rovněž měla být mezi žalobcovým vozidlem a měřicím zařízením překážka a vozidlo mělo být od měřicího vozidla daleko. Žalobce také obecně zpochybňoval práci policistů při měření. Správní orgány však žalobcovy pochybnosti vyvrátily i bez provedení navrhovaného důkazu. Ohledně místa spáchání přestupku nemohlo být pochyb, neboť ze spisového materiálu bylo jasné patrné, kde měření

pokračování

probíhalo. K tvrzené překážce mezi žalobcovým vozidlem a vozidlem měření krajský soud ve shodě se žalovaným konstatoval, že na pořízené fotografii se nenacházel ani sebemenší náznak překážky mezi nimi, což vyplývá také z pořízeného videozáznamu. Jak již konstatovaly správní orgány, snímek poskytnutý žalobci, s nímž žalobce již ve správním řízení argumentoval, byl upraven ve snaze celou situaci zkreslit. Žalobce rovněž nekonkretizoval tvrzené pochybení policistů. Krajský soud se proto ztotožnil s tím, jak žalovaný odůvodnil neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu návodem k obsluze.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, dle níž bylo měření rychlosti u přestupku spáchaného dne 25. 9. 2017 provedeno vadně. Nesprávnost měření vyvozoval žalobce z umístění vozidla na snímku, který je výstupem z rychloměru; krajský soud však konstatoval, že vozidlo je na snímku zachyceno dostatečně tak, aby měřicí zařízení bylo schopné měření provést. O správnosti provedeného měření dle krajského soudu svědčí to, že žalobcovo vozidlo bylo změřeno a zachyceno na fotografii, neboť v případě nesprávně provedeného měření by zařízení měření neprovedlo. K námitce žalobce týkající se neobjektivně změřené rychlosti u tohoto přestupku z důvodu možné reflexe, krajský soud odkázal na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud rovněž odkázal na část návodu k obsluze, která je dle něj obsahem správního spisu a z níž je patrné, že v případě, kdy dochází k reflexi, je na snímku z rychloměru měřené vozidlo zobrazeno v nepřírozané poloze nebo je změřená rychlost na první pohled nepřiměřená a neodpovídající. Krajský soud konstatoval, že z naměřené hodnoty i z pořízeného videozáznamu lze dovodit, že naměřená rychlost odpovídala skutečnosti. Ačkoliv je tedy na snímku z rychloměru zobrazena i část svodidel a dopravní značka, je z pořízeného videozáznamu i výstupu (snímku) z rychloměru patrné, že žalobcovo vozidlo bylo změřeno v souladu s návodem k obsluze, jelikož v době, kdy měřicí zařízení provádělo měření, překrývalo tyto předměty potenciálně způsobující reflexy do té míry, že tuto případnou reflexi samo eliminovalo. Žalobce navíc odjížděl ve směru od lomu paprsku, tedy opačným směrem, než je ten, u něhož by mohla reflexe dle návodu k obsluze nepříznivě ovlivnit takto provedené měření. Reflexní plocha dopravní značky se jeví jako malá na to, aby mohla způsobit reflexi. Ani nastavenou vzdálenost měření na 60 m krajský soud neshledal nijak problematickou, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud neshledal nezbytným provádět důkaz pomůckou pro vyhodnocení měření, neboť na základě skutečností jemu známých z úřední činnosti a podkladů shromážděných ve správním spise byl schopen dostatečně a přezkoumatelným způsobem vyvrátit relativně obecnou argumentaci žalobce.

[6] Krajský soud konstatoval, že výše pokuty uložené žalobci je přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná. Správní orgán I. stupně žalobci uložil správní trest v souladu se zákonem ve výši 3 600 Kč, tedy takřka v polovině zákonného rozpětí, přičemž zohlednil veškeré přitěžující i polehčující okolnosti. Současně došlo ke korekci ze strany žalovaného, který neshledal, na rozdíl od správního orgánu I. stupně, přitěžující okolnost v zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Toto pochybení však nemělo dle žalovaného ani krajského soudu vliv na celkovou výši pokuty, neboť v nyní posuzované věci převažovaly okolnosti přitěžující. Krajský soud nepovažoval za vhodné, aby bylo jako polehčující okolnost

zohledněno to, že spácháním druhého přestupku překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost pouze o 6 km/h.

[7] Ani ostatní žalobní body neshledal krajský soud důvodnými.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud reagoval na jinou žalobní námitku, než stěžovatel v žalobě vznesl. Stěžovatel totiž namítal, že správní orgány konstatovaly soulad měření s návodem k obsluze, aniž by jej provedly k důkazu. Krajský soud však tuto námitku vypořádal tak, jako kdyby stěžovatel namítal, že nebylo vyhověno jeho návrhu na provedení důkazu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31, přičemž konstatoval, že vzhledem k tomu, že správní orgány považovaly měření za souladné s návodem k obsluze, aniž by jej provedly k důkazu, měl krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit.

[10] Stěžovatel dále k vypořádání námitky vadně provedeného měření u přestupku spáchaného dne 25. 9. 2017 krajským soudem namítá, že v posuzované věci byl výstup z rychloměru zpochybňován, neboť je zjevné, že došlo k reflexi. Stěžovatel poukázal na údajný rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu, neboť pokud správní soudy připouštějí, že při měření může dojít k reflexi, která se projeví nikoli běžnou polohou vozidla na snímku nebo nepřiměřenou hodnotou změřené rychlosti, pak nemůže zároveň platit závěr, že zobrazí-li rychloměr výsledek měření, muselo být měřeno správně. Dle stěžovatele byly splněny veškeré podmínky pro vznik reflexe, včetně toho, že vozidlo je na snímku zachyceno jen zčásti. Dopravní značka, svodidla i větší vzdálenost měření jsou dle návodu k obsluze okolnosti, které zvyšují pravděpodobnost vzniku reflexe, správní orgány proto měly návod k obsluze provést k důkazu. Stěžovatel připomněl, že návod k obsluze pojednává o více druzích reflexe, z nichž každý vzniká jinak, proto není podstatné, zda vozidlo bylo měřeno při odjezdu či příjezdu.

[11] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný pochybil, když po té, co správní orgán I. stupně za přítěžující okolnost u spáchaných přestupků považoval i zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, sice konstatoval, že tuto nejméně závažnou formu zavinění nelze považovat za přítěžující okolnost, pokutu uloženou stěžovateli však neupravil. Pokud bylo přítěžujících okolností méně, měla být i výsledná pokuta nižší. Stěžovatel se navíc domnívá, že zavinění v této nejlehčí formě měly správní orgány vyhodnotit jako okolnost polehčující.

[12] Dále je dle stěžovatele podstatné, že překročil spodní hranici skutkových podstat u obou případů jen mírně, tj. o 5, resp. 6 km/h, což mělo být posouzeno jako polehčující okolnost. Krajský soud proto zcela nesprávně posoudil otázku, zda byl výrok o správním trestu zákonný.

pokračování

[13] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu stěžovatele a jeho právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[14] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na vyjádření k podané žalobě.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je v dále uvedeném rozsahu důvodná.

[18] Namítal-li stěžovatel, že jestliže žalovaný konstatoval pochybení správního orgánu I. stupně, který zohlednil jako přítěžující okolnost nejlehčí formu zavinění, měl z tohoto důvodu také upravit uložený správní trest, je třeba dát jeho argumentaci za pravdu.

[19] Správní orgány jsou při určení druhu a výměry správního trestu povinny přihlédnout k hlediskům, která jsou demonstrativně vymezena v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Druh a míra zavinění u fyzické osoby přitom nepatří mezi polehčující ani přítěžující okolnosti ve smyslu § 37 písm. c), § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale jde o jedno z kritérií určujících dle § 37 písm. a) ve spojení s § 38 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky povahu a závažnost přestupku. Při uložení správního trestu přitom musí být zohledněna všechna pro danou věc relevantní kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší správního trestu spojuje, přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28).

[20] Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 As 287/2018-30, konstatoval, „že otázka, zda stěžovatel spáchal přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, má skutečně svůj význam z hlediska výše sankce. Na tuto skutečnost poukázal i sám zástupce stěžovatele, kdy v kasační stížnosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ze kterého vyplývá, že hodnocení, zda byl spáchán přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, se má projevit ve výši sankce i úvahách o ní. V daném

kontextu je však potřebné zdůraznit, že pokud by správní orgány zjistily, že se ve stěžovatelské případě jednalo o nedbalost vědomou, tedy o závažnější míru zavinění, pravděpodobně by to vedlo k uložení vyšší pokuty“.

[21] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku konstatoval, že „*hodnotí formu zavinění jako nedbalost nevědomou, neboť obviněný nemusel vědět, že svým jednáním může porušit nebo obrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k jeho okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, k čemuž správní orgán přihlédl jako k mírně přitěžující okolnosti.*“ (důraz zvýrazněn). Správní orgán I. stupně tak pochybil, neboť stěžovateli přičetl nejméně závažný druh zavinění, nevědomou nedbalost, jako „*pritěžující okolnost*“, což z povahy věci není možné. Pokud se skutečně jednalo o nevědomou nedbalost (určením druhu zavinění se správní orgány příliš detailně nezabývaly), mohla být tato skutečnost vzata v úvahu pouze ve prospěch stěžovatele v rámci hodnocení povahy a závažnosti jím spáchaných přestupků. Žalovaný sice připustil, že závěr správního orgánu I. stupně k této otázce je nesprávný, avšak uzavřel, že tato skutečnost „*nemá podstatnější vliv na namítanou výši pokuty, kdy je odvolací správní orgán toho názoru, že i nadále, bez toho, že by byla zjištěná forma zavinění hodnocena jako přitěžující, v daném řízení převažuje více přitěžujících okolností, hovořících v odvolatelův neprospěch*“. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud.

[22] Pokud však správní orgán I. stupně uložil stěžovateli za dané přestupky pokutu ve výši 3 600 Kč s tím, že konkrétní skutečnosti zohlednil jako přitěžující či polehčující okolnosti, a poté žalovaný jednu z nich jako přitěžující okolnost neuznal, nemohl žalovaný, aniž by zohlednil jinou, dosud nezvažovanou skutečnost v neprospěch stěžovatele, dospět k závěru, že výše pokuty bude stejná. To, že zavinění ve formě nevědomé nedbalosti nemělo být považováno za přitěžující okolnost, tak měl žalovaný promítnout do výše uloženého správního trestu, zvláště za situace, kdy byla stěžovateli uložena pokuta takřka v polovině zákonné sazby, a proto existoval dostatečný prostor pro její, byť i jen nevýrazné, snížení. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, nelze vycházet z toho, že by v případě rozdílu v řádu stovek korun bylo možné aplikovat právní zásadu *de minimis non curat praetor*: „*Tento postup by ve svém důsledku vedl k faktickému odepření soudní ochrany a porušení práva na spravedlivý proces (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 9/2000, publ. pod č. 52/2001 Sb., vycházející mj. z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, např. z rozsudku ze dne 2. 9. 1998 ve věci Lauko proti Slovensku, stížnost č. 26138/95, dle jehož závěru je řízení o přestupku, za který byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 300 slovenských korun, svou povahou řízením o trestním obvinění a v důsledku vyloučení možnosti předložit věc následně k posouzení nezávislému a nestrannému soudu, došlo k porušení práva na spravedlivý proces).*“

[23] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že správní orgány měly přinejmenším vysvětlit, proč v úvaze o výměře správního trestu nezohlednily ve prospěch stěžovatele skutečnost, že naměřená rychlost vozidla, které řídil stěžovatel, se v obou případech blížila výrazně více spodní než horní hranici zákonného rozmezí dané skutkové podstaty – v případě prvního (závažnějšího) přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, jehož se řidič dopustí tím, že překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o 20 až 39 km/h, ji totiž stěžovatel překročil o 25 km/h (tedy o 5 km/h nad spodní hranicí a o 14 km/h pod horní hranicí zákonného rozmezí) a v případě druhého přestupku

pokračování

podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož se řidič dopustí tím, že překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, ji stěžovatel překročil o 6 km/h (tedy o 6 km/h nad spodní hranicí a o 13 km/h pod horní hranicí zákonného rozmezí).

[24] Např. ve svém recentním rozsudku ze dne 25. 11. 2022, č. j. 5 As 251/2020-29, Nejvyšší správní soud shledal v souladu se zákonem situaci, kdy správní orgány přihlédly při ukládání pokuty v rámci zákonné sazby v neprospěch pachatele přestupku k tomu, že překročil nejvyšší povolenou rychlost na horní hranici zákonného rozmezí dané skutkové podstaty. Přitom Nejvyšší správní soud odkázal na své předchozí rozsudky ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, a ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019-43, přičemž v posledním z těchto rozsudků zdejší soud konstatoval: „Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Dle bodu 3 výše uvedeného ustanovení se přestupku dopustí také tehdy, pokud překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 30 až 49 km/h je tedy znakovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Následné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání, neboť dochází pouze k hodnocení míry porušení chráněného zájmu, přičemž je třeba souhlasit s tím, že hodnota 42 km/h je v horní polovině škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 30 - 49 km/h. Míra porušení chráněného zájmu je tak vyšší a k této okolnosti je třeba přihlížet jako k okolnosti přitěžující.“ (důraz doplněn). Pak tedy musí platit obdobný závěr i v opačné situaci; tedy pokud se hodnota překročení nejvyšší povolené rychlosti blíží dolní hranici zákonného rozmezí, měly by správní orgány k takové skutečnosti přihlídnout při ukládání pokuty v rámci zákonné sazby ve prospěch pachatele, nebo alespoň vysvětlit, proč tak neučinily.

[25] Ostatní kasační námitky stěžovatele naopak Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal.

[26] K námitce, že krajský soud nereagoval na stěžovatelovu žalobní námitku, dle níž správní orgány shledaly soulad měření s návodem k obsluze, aniž by návod byl proveden jako důkaz, je třeba uvést, že krajský soud v rámci své úvahy o tom, že správní orgány neprovedly stěžovatelem navrhovaný důkaz, tuto námitku vypořádal dostatečně. Krajský soud totiž v souladu se správními orgány konstatoval, že stěžovatel nebyl svými obecnými tvrzeními schopen vyvolat pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, tedy že by provedená měření byla v rozporu s návodem k obsluze, přičemž svůj závěr krajský soud náležitě vysvětlil.

[27] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že bylo nutné provést k důkazu návod k obsluze měřicího zařízení. V nyní posuzované věci totiž správní orgány přímo netvrdily, že měření bylo v souladu s návodem k obsluze, pouze k námitce stěžovatele uvedly, že z obsahu spisového materiálu není možné usuzovat, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, přičemž vycházely rovněž ze skutečnosti, že šlo o ověření

měřicí zařízení a měření prováděla proškolená obsluha (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 5 As 52/2019-37).

[28] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 182/2020-38, týkajícím se obdobné věci, konstatoval:

„Uvedené podklady ovšem nepředstavují nezpochybnitelné důkazy a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření však nepostačují jen obecná a ničím nepodložená tvrzení stěžovatele.

Ke zpochybnění výsledku měření musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). Takové důvody v nyní projednávané věci stěžovatel neuvedl a o spáchání obou přestupků překročením nejvyšší povolené rychlosti svědčí celý komplex důkazů.“

[29] Obdobně je tomu i ve věci nyní posuzované. Stěžovatel žádné konkrétní skutkové důvody, které by vyvolaly rozumnou pochybnost o bezvadnosti měření, neuvedl. Přestože je návod k obsluze daného měřicího zařízení veřejně dostupný, stěžovatel např. neupřesnil, proč by vzdálenost 60 m, která je uvedena u měření obou přestupků, měla být v rozporu s tímto návodem. Ve správním řízení stěžovatel zpochybňoval správnost měření rychlosti vozidla u přestupku spáchaného dne 11. 10. 2017 tím, že předložil nekvalitní (ztmavenou) kopii snímku měření rychlosti vozidla, s níž bylo navíc skutečně manipulováno (jde o zvětšený výřez z původního snímku), a z ní vyvozoval závěry, které ze samotného snímku jakožto výstupu daného měření, jak je založen ve správním spise, rozhodně dovozovat nelze. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že provedení návodu k obsluze k důkazu by v nynější věci bylo nadbytečné. Je pravdou, že příslušná část návodu k obsluze byla zjevně do správního spisu doplněna dodatečně, jelikož se nachází mimo samotný spis a není ani do spisu zažurnalizována, krajský soud proto pochybil, když na ni při vypořádávání námitek týkajících se správnosti měření poukazoval, aniž by ji sám provedl k důkazu. Tato vada však z již uvedených důvodů neměla vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[30] K námitce vadně provedeného měření rychlosti vozidla u přestupku spáchaného dne 25. 9. 2017 Nejvyšší správní soud uvádí, že ve správním spisu je opět založen snímek jakožto výstup z daného měření, z něhož je zcela zřejmé, že k žádné reflexi nedošlo, přičemž stěžovatel nepředložil žádné relevantní důvody, ze kterých by bylo možné usuzovat na opačný závěr. Vozidlo je z daného pohledu na snímku zachyceno téměř celé (chybí pouze přední část vozidla), a to ve standardní poloze. Pouhé konstatování stěžovatele, že se na snímku nacházejí rovněž dopravní značka a svodidla jakožto možné reflexní prvky, uvedený závěr v žádném případě není způsobitelný samo o sobě zpochybnit.

[31] Nejvyšší správní soud ani neshledal, že by v jeho judikatuře existoval stěžovatelem tvrzený rozpor. Například v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, zdejší soud uvedl: *„Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro*

pokračování

radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ Obdobně na spolehlivost provedeného měření v případě stejného měřicího zařízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41. Uvedené není nijak v rozporu s tím, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, který citoval již krajský soud, konstatoval: „Z návodu k obsluze [k měřicímu zařízení Ramer 10 C] dále vyplývá, kdy může dojít k tzv. reflexi (tedy odrazu paprsku od jiných vozidel, svodidel atd., a tím zkreslení naměřených hodnot). Jsou zde popsány jednotlivé možnosti a zobrazeny jejich příklady. Z nich je pak zřejmé, že k jednoduché reflexi může dojít v případech, kdy na důkazovém snímku není zobrazen žádný automobil, či se nachází v ne zcela běžné poloze, resp. je zachycena pouze nepatrná část měřeného automobilu.“ To, že výsledkem reflexe může být i zjevně neodpovídající změřená rychlost vozidla, dovozoval krajský soud nikoliv z judikatury Nejvyššího správního soudu, ale z návodu k obsluze, který však skutečně v nynější věci k důkazu proveden nebyl; k této otázce se tedy Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat.

[32] Závěrem Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením osobních údajů na internet uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost ve výše uvedeném rozsahu důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci se vady, pro něž je rozsudek krajského soudu rušen, týkaly již rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí

žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[34] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného správního orgánu, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[35] Stěžovatel v řízení před krajským soudem uhradil soudní poplatek ve výši 3000 Kč, v řízení před kasačním soudem ve výši 5000 Kč.

[36] Stěžovatel dále vynaložil náklady na své zastoupení. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem, proto mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[37] Tyto náklady stěžovatele spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání kasační stížnosti a její doplnění [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], a dále v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tyti úkony (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení činí 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 2 142 Kč připadajících na DPH ve výši 21 %. Celkem tedy přísluší stěžovateli náhrada nákladů řízení ve výši 20 342 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. prosince 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu